

som Ordfører for Finantsudvalget stiller et særligt Forslag paa Finantsloven om at indskrænke Leirtiden med 15 Dage, mod, at man gik ind paa at bevilge den længere udgaaende Øvelse. Nu skal jeg erkjende, at, naar en Post har figureret paa Finantslovsforslagene i flere Aar efter hinanden, er det berettiget af det ærede Medlem at tro, at Ministeriet sætter særlig Pris paa en saadan Post, og at den ærede Ordfører for Finantsudvalget, da han foreslog en Indskrænkning af Leirtiden, derfor havde Grund til at tro, at han virkelig gav en Kompensation ved at gaa ind paa den udgaaende Øvelse, som jo har staaet paa Finantslovsforslagene i 3 Aar, og jeg skal tillige indrømme, at netop en saadan Fastholden, det, at Ministeriet Aar for Aar kommer med den samme Forbring, er Noget, jeg sætter Pris paa, thi det viser, at der bagved ligger en Overbevisning. Jeg derfra kan forstaa det Forslag, der blev fremsat af den ærede Ordfører. Men jeg beder dog erindret, at Forslaget om de udgaaende Øvelser bestandig har været fremsat under andre Forudsætninger, idet der ikke dertil har været knyttet som Indrømmelse, at Leirtiden skulde indskræntes med 15 Dage. Hvad angaar det ærede Medlems Bemærkninger sidste Gang om min særlige Stilling til de meget omtalte Øvelser, da gav jeg ham de nødvendige Oplysninger; men da det ærede Medlem senere fik Ordet, sagde han, at han havde ikke hørt min Replik, og jeg skal derfor gjentage den. Jeg gjorde opmærksom paa, at jeg aldrig havde stemt for den udgaaende Øvelse, og at jeg særlig havde henvendt mig til mine Meningsfæller i Finantsudvalget og bedet dem om ikke for stærkt at holde paa denne Øvelse, men hellere lade den falde. De Grunde, der bevægede mig dertil, skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Man fremhævede sidst, og jeg gjentog det ogsaa selv, at det Lovforslaget tilsigter, er en Indskrænkning i Tjenestetiden, og man sagde, at der af forskjellige Ministre tidligere var fremsat lignende Forslag om at indskrænke de større Øvelser til 35 Dage. Dette er fuldstændig rigtigt; men man glemte at anføre, at, naar saadanne Forslag have foreligget, har der som Betingelse for denne Indrømmelse først og fremmest været forlangt, at man fik et tilstrækkelig stort Befalingspersonale, og det er, tror jeg, netop paa denne Forbring, at alle Forhandlingerne om denne Sag i Herudvalget ere strandede; alt Andet var man nok kommen ud over. Men ved Siden heraf maa jeg dog bemærke, at naar man vil gennemgaa alle Forslag til Hærens Revision fra 1872 og indtil Dato, vil det findes, at der vel har været foreslaaet Indskrænkninger i de større Øvelser, men at der derimod aldrig har været foreslaaet Indskrænkninger med Hensyn til Øvelsestiden betragtet som Helhed. Thi hvis man vil tage f. Ex. det Forslag, som det ærede Medlem for Frederiksborgherrens 1ste Valgkreds (Thomsen) som Minister indbragte i Samlingen 1872—73, da foreslog det

ærede Medlem vel, at Kantonnementsovelserne skulde indskræntes til 35 Dage, men paa samme Tid foreslog det ærede Medlem, at Reservebataillonerne skulde indkaldes ittedetfor, som nu, hvert andet Aar i 30 Dage, hvert Aar, det ene Aar i 35 og det andet Aar i 20 Dage, og han forlangte endvidere, at det halve Antal Forstærkningsbatailloner skulde indkaldes hvert andet Aar med halv Styrke i 15 Dage. Det vil altsaa ses, at som Vederlag for Indrømmelsen var der, foruden hvad jeg bemærkede før om Befalingsmændene, tillige fordret Erstatning med Hensyn til Tiden. Det hele, der var foreslaaet dengang som senere, var i Virkeligheden kun en Ompostering, og jeg tror at turde sige — jeg har ikke havt Leilighed til at se Betænkningen efter — at denne Ompostering hos enkelte af Udvalgets Medlemmer af Hære mødte Modstand, idet man gjorde gjældende — og det er et Princip, hvis Berettigelse ikke kan negtes — at, naar man havde Valget imellem den længere samlede Uddannelse og færre Indkaldelser eller den kortere Uddannelse og hyppigere Indkaldelser, vilde man foretrække det Første. Denne Modstand finder jeg ikke ganske uberettiget; men jeg nævner kun dette i Forbigaaende uden nærmere at ville udtale mig derom. Der er derimod et andet Punkt, som jeg berørte sidst, og som jeg atter idag skal komme ind paa. Jeg tillod mig at henvise til Hærens Motiver Side 62 og drog af disse den Slutning, at det, man i 1867 vilde tilveiebringe, væsentlig var en Infanterireis, væsentlig var, om man vil en Leir, hvor Hovedsagen skulde være Infanteriets Uddannelse i Batailloner og Kompagnier, medens der tillige skulde afholdes enkelte større Øvelser for at indøve Vaabenarternes Samvirkning. Jeg skal tilføje, at jeg tror, at denne Opfattelse ogsaa støttes af Programmet for Fodfolkets Uddannelse, idet Bestemmelse om Anvendelsen og Inddelingen af hele Leirtiden for alle tre Vaabenarters Bedkommende netop findes i dette Program. Men ved Siden af disse Grunde tror jeg, at det tillige kan paavises ad anden Veie. Jeg kan nævne en tredje Grund, og det er den, at hvert Aar, naar vi ere komne sammen i Leiren, har den første Bestemmelse, som er udkommen om Øvelserne fra alle Divisionsgeneralerne, lydt saaledes, at Formaalet for Øvelserne er Afdelingernes og Underafdelingernes Sammenarbeiden. Det er disse Omstændigheder, hvorpaa jeg støtter min Betragtningssmaaede. Men jeg ønsker gjerne ogsaa at behøje dette Spørgsmaal fra en anden Side. Ser man hen til, hvorledes Forholdet er ved de preussiske Kantonnementsovelser, som netop er dem, man nu ønsker at efterligne, hvad er det da, som der sker. Der foretages Øvelserne med taktisk indrangerede og ordnede Afdelinger, for derved at skabe Fasthed i Afdelingerne. Man begynder med Bataillonen, forsætter med Regimentet, kommer til Brigaden og naaer